

Tajemství mongolského červa, zapomenuté město a ...král Šalamoun

Chara-Choto neboli Černé město je tajemné starobylé město v srdci Asie. Je to město ve staletích zapomenutého tangutského království Si-Sia. Po staletí bylo zapomenuto a pohřbeno pod písky a prachem pouště Gobi. Hned v prvních letech dvacátého století zde objevil starobylé kameny ruský vědec, archeolog a cestovatel Petr Kozlov.

Málokdo však ví, že zásluhu na objevení Chara-Chota, přísně vzato, nemá Kozlov, jak se všeobecně soudí, ale burjat Tsokto Badmažapov. Byl to právě on, kdo na jaře roku 1907 jako první objevil tajemné ruiny na dolním toku řeky Edzin-Gol v jižním Mongolsku a kdo o svém objevu okamžitě informoval Kozlova do Sankt Peterburgu, který ho zaštiťoval. Svůj popis ruin a cestu k nim poslal také Ruské carské geografické společnosti. Sám Kozlov mohl poprvé navštívit Chara-Choto až o rok později, kdy jím vedená mongolsko-sečuánská expedice „oficiálně“ objevila mrtvé město pro vědecký svět a provedla vykopávky.

To je však příběh samotného nálezu, který v žádném případě neodhalil hlavní tajemství tohoto místa.

Jako každé starobylé město má i Chara-Choto svá tajemství, jejichž odhalení vyžaduje čas. V dávných dobách tudy vedla Velká hedvábná stezka, která přinášela příjmy a prosperitu. Nic však netrvá věčně. Po ničivém obléhání zůstalo Chara-Choto v troskách a místní se k němu po staletí báli přiblížit. Viděli tam duchy a považovali to místo za strašidelné. Divoký strach udržel ruiny od pádu města téměř nedotčené.

„...Země na horním toku Žluté řeky jsou rozlehlé a úrodné. Velké kanály řeky Chuang-Che napájejí obdělávaná pole kolem pravoúhlých hradeb Chara-Chota, opevněného města se strážní věží.

Město stojí na hranici divokých mongolských stepí a uchovává klid bohatého tangutského státu Západní Sia. Za vysokými hliněnými baštami v kachlových krámcích čínských obchodníků a buddhistických klášterech je drahý nefrit a těžké hedvábí, jemné nářadí pro řemeslníky, staré kaligrafické rukopisy, cenné rytiny, mince a papírové peníze - všechno toto bohatství střeží tangutští bojovníci - jejich kopí a meče jsou ostré, jejich štíty silné.

Na západě se však již zvedá oblak prachu - stepí protéká další velká žlutá řeka, kterou vedou mongolští jezdci v čele s Čingischánem. Ohni a meči zaprodá Chara-Choto a celé tangutské království, čímž uvolní cestu své armádě na jih - do úrodného a bohatého Xin-a-sunu. Po kdysi bohatém a zručném lidu tak zůstalo jen málo stop. Ale i pro Velkého chána existují hranice stanovené Velkým nebem - toto bylo jeho slavné poslední tažení..." - je možné, že právě takto zpívali vypravěči napříč mongolskou stepí a oslavovali Čingischánovy činy...

Jaká tajemství skrývá Chara-Choto a proč jeho ruiny vzbuzovaly hrůzu?

Jaká tajemství skrývá poušť Gobi? Podivné a bizarní jsou například legendy o Ogloj choroji. Jedná se o podivného mýtického tvora, tlustého červa bez hlavy, který údajně obývá pusté pouště Mongolska a zabíjí dobytek a lidi na dálku, pravděpodobně jedem nebo elektřinou.

Mýty o zvláštním červu jsou nějak podivně známé nejen v Mongolsku. Ale také například... v Izraeli.

Gemara (sbírka diskusí a rozborů textu Mišny, starohebrejského náboženského a právního kodexu) popisuje jistého Šamira, červa schopného brousit kameny, kovy a dokonce i diamanty. Podle Gemary byl šamir použit při stavbě Šalamounova Prvního chrámu místo řezných nástrojů, protože nástroje, které mohly způsobit krveprolití, nebyly vhodné pro mírumilovný chrám, jak věřili staří Židé.

Co mohly mít všechny tyto legendy společného a existoval vůbec takový tvor, jako je tento záhadný červ, a co mohl mít společného s Chara-Chotem?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, takže ať už těmito informacím věříte, nebo ne, nechť se každý rozhodne sám. Stát se však může cokoli a možná to pro někoho odhalí další tajemství z historie naší planety.

...Unavené slunce pomalu zapadalo a vznášelo se nad pustými kopci. Potemnělá obloha se začala podobat zemi v předtuše prachové bouře. Už se zvedla první zrnka písku a visela ve vzduchu, hnaná horkým vzduchem.

Na obzoru se objevilo zakřivené, tančící tělo smršti podobné obrovskému červu. Kroutilo se a tančilo po kopcích.

Pak ale slunce zmizelo v prašném pouštním oparu a vše zahalil žhavý příval písku a prachu... se skřípěním a hlukem zrněk písku, která o sebe narážela...

Náhle však prostor ozářil jasný záblesk. Pronikly do něj ohnivé blesky a v jejich odrazech se jasně objevila tvář dávné stepní bohyně... Jmenovala se Umaj a už jsem ji jednou viděla, takže nemohlo dojít k omylu... (viz téma: Proč se proroctví nenaplnují - poselství sibiřské bohyně).

Usmála se a v jejích zářivých očích se objevilo laskavé světlo.

„Ano, to jsem já,“ probleskla mi vědomím její řeč, i když neotevřela ústa. Myšlenky se vylévaly samy a byly beze slov. Byly však naprosto srozumitelné.

„Znovu se setkáváme v Meziprostoru,“ řekla. *„A tak je třeba vyprávět nový příběh lidem, kteří už mnohé zapomněli...“*

A časem zapomenuté město, kterému se přezdívá Černé, si pro tento účel také připomeneš, i Šalamouna, který žil dávno před dobou rozkvětu tangutského království v této poušti, a jeho chrám...“

Ale přede mnou se začal otáčet krystal s průhlednými jiskřivými stěnami. Stál na starobylém podstavci. Ocitla jsem se v těle ženy oblečené do starobylého dlouhého roucha čínského nebo tibetského střihu.

...Křišťál se třpytil a zářil. Přinesla jsem ho sem z dalekých hor pustého Tibetu. Aby se uzavřel strašlivý otvor v temném světě, z něhož pronikají démoni do tohoto světa a strašná bestie na sebe bere živé tělo a svým dechem taví kameny. Může zničit vše kolem a dobyvatelé světa to vědí. Už nejednou využili těchto tvorů ve svůj prospěch a jen prastará zvuková kouzla dokážou pokořit bestii Oglo-cho neboli obřího červa z jiného světa.

Vím, že mi Umaj přijde na pomoc a já s ní odejdu, ale už bez těla...

A tady se opět objevila její tvář ve stěnách krystalu...

„Ano, v dávných dobách se těm, kteří si říkali vyvolení - dobyvatelé světů, Anunnaki - podařilo otrávit velkým kamenem Čintamani,“ promluvila znovu.

„Toto je krystal Šambaly, prastarý krystal hory Kailás (viz další témata).“

Pak začala historie velkým průlomem mezi světy. Bohužel však prostupuje i mezisvět a přesahuje do různých prostorů, včetně těch, které od sebe dělí čas. A

někde na časových paprscích se lidské dějiny opět protnuly s tímto průlomem ve svém běhu.

Přišla jsem zde se svými dcerami z jiného světa, z jiné hvězdy, kde jsem se tenkrát inkarnovala," promluvila Umaj. „To bylo před touto událostí a už museli uzavřít tento otvor a korigovat kámen Čintamani. A ty si to pamatuješ... (viz téma: Proč se prorocství nenaplnují - poselství sibiřské bohyně).

Ale o tom dnes není řeč... I když je vše propojeno a stejní duchové pokračují ve své práci znovu a znovu v různých epochách, mění těla jako šaty, inkarnujíce se dočasně na Zemi.

Takže o tomhle se vyprávělo v době židovského krále zvaného Šalamoun, nebo spíše Šloma.

Velekněžími mu byly předány Mojžíšovy desky jako Davidovo dědictví, jako národní památka. Velekněží totiž tehdy považovali Jehovu za svého Boha, který jim prostřednictvím Mojžíše dal svůj zákon. Tehdy věděli a viděli, jak Jehova létal na své zářící lodi nad jejich zemí a svými zbraněmi působil ohnivou zkázu, pokud se někdo odvážil neuposlechnout jeho nebo členy jeho armády - těch samých vetřelců Anunnaki. Byl to on, kdo je lidem představoval jako nebeské anděly, a tak je na Zemi viděli zahalené v tom, čemu se dnes říká holografické obrazy.

Velekněží často onemocněli a zemřeli poté, co drželi v rukou tyto kamenné desky, a to bylo znamením božské moci a síly a znakem, že desky nejsou na správném místě. Jako, že je třeba postavit chrám Jehovovi a jeho darům.

Jednou sem přiletěl sám Jehova na lodi, kterou lidé nazývali Sláva Hospodinova, a řekl Šalomounovi, že chrám musí být postaven, ale ne nástroji, nýbrž tím, co on sám přiveze.

A tak se v této poušti brzy objevila Jehovova loď. Právě v té době, kdy víření prostoru a víření času přenášely chvění z nárazu na kámen Čintamani ještě z těch dob, kdy se jim podařilo jím otrást a otevřít otvor, který tehdy altajské kněžky uzavřely.

Právě v té době se na okamžik v tomto časoprostorovém chvění otevřel portál do těžkého světa, ale fyzicky podobného tomu pozemskému, který lidé znají. To se zde stává často, neboť ono chvění se rozšířilo do mnoha vírů a nyní se v různých dobách projevuje v této poušti.

Takže, v projeveném vírovém portálu loď vetřelců ulovila mimozemského červa Oglo-Cho. Anunnaki vlastnili zvukové zbraně a zpracovali červa určitými zvuky, takže se stal poslušným a bezvládným. Působením na nervový systém netvora zablokovali jeho divoký hněv.

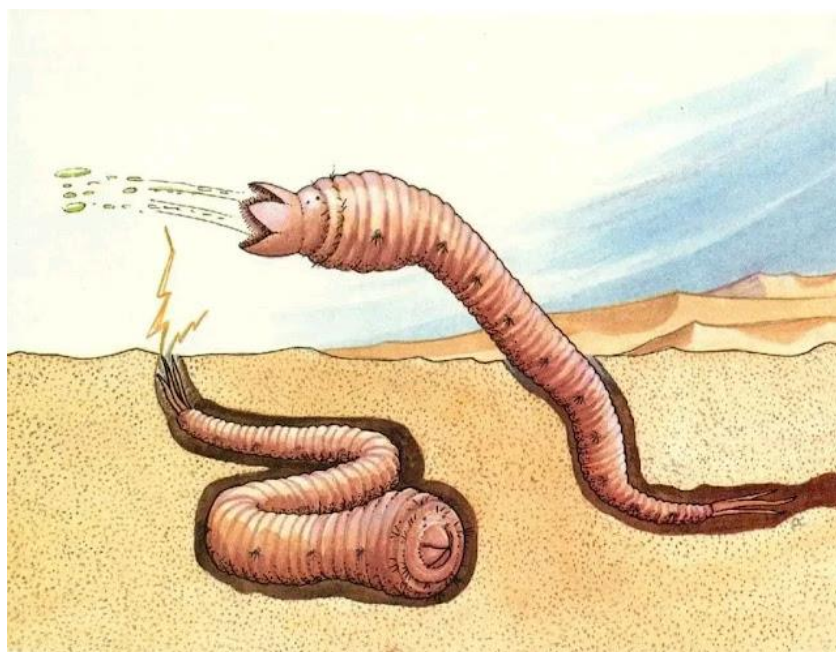
Červ se stal letargickým, téměř nic necítil. V tomto stavu ho přivezli k Šalamounovi. Pod vlivem trouby, která vydávala určitý zvuk, se šedý zemitě růžový červ plazil a požíral kameny a půdu a rozpouštěl je svým slizem. Jakmile se do trouby přestalo foukat a zvuk se přerušil, červ ztuhl a upadl do ospalé ochablosti. Zvuk trouby mohl být využit k tomu, aby červa navedl správným směrem k místu, kde bylo potřeba odstranit kameny nebo udělat prostup do skály.

Jehova řekl Šalomounovi, že červ musí prokopat četná podzemí a dostat se k prastarému krystalu, který se údajně měl stát světlem pro nový chrám. Teprve potom se mohlo začít se stavbou Chrámu.

Byl to prastarý krystal, který tam umístili první rasy z Faethónu (viz další témata), aby spojil Zemi s jinými světy. Anunnaki i Jehova snili o tom, že se zmocní také tohoto krystalu, aby si otevřeli cestu do jiných čistých světů, a ne do světa, z něhož byl vzat monstrózní červ.

...Velekněží, poučeni Jehovou, začali budovat podzemí pod starobylými ruinami citadely Sidika - zakladatele Jeruzaléma (viz téma: Uměle vytvořená Apokalypsa a tajemství Melchisedeka), vedli červa v těch ohybech, jak je nakreslili Anunnaki, když si udělali přesný plán: jak a kam červa vést.

Tohoto červa nazývali slovem Šamir. Rozpouštěl kámen svými monstrózními slinami-slizem a plazil se dál, prokousávaje se chodbami podzemí. Samotný červ byl obrovský, takže za sebou zanechával ve skále roztavené tunely.

Červ se postupně dostal ke krystalu. Jeho sliz však na něj nepůsobil tak, jak Anunnaki zamýšleli. Poté, co prozkoumali situaci v hlubokých komnatách Jehovy, v jeho podzemní základně, se Anunnaki rozhodli přenést červa k jiného krystalu, o kterém se domnívali, že je spojen s krystalem pod budoucím chrámem. Lod'

Anunnaki vzala Šamira Šalamounovi a odvezla ho do země známé jako Kappadokie, na území, která se v dnešní době stala Tureckem.

Tam Anunnaki vypustili červa a sami začali ovládat dechový nástroj-troubu. Červ se zavrtával hlouběji a hlouběji do skály a zanechával za sebou klikaté tunely podzemí, stejně jako v Jeruzalémě... Až se dostal k tamnímu krystalu. Tentokrát se to podařilo. Krystal zazářil a ...dematerializoval červa i sebe sama. Žádný portál se neotevřel. Anunnaki se opět přepočítali a přišli o svůj nástroj Šamir.

Mnohapatrové katakomby vykopané Šamirem se v daleké budoucnosti stali útočištěm křesťanů před římským pronásledováním a lidé v nich vybudovali podzemní město, dnes známé jako Derinkuyu a další osídlení ve stylu katakomb.

Nicméně, Anunnaki nenechali Šalomouna na pokoji a vyžadovali po něm stavbu Chrámu. Mnoho architektů se o to pokoušelo, ale krystal, odhalený červem, vyzařoval energie, které ničily zdi. A desky se z tohoto záření staly ještě jedovatějšími.

Krystal měl být opět uzavřen, jak to i udělali starověcí kněží světla ještě za Baala po vpádu vetřelců, aby s ním Anunnaki nemohli nakládat, ale Anunnaki i Jehova jej potřebovali rozbít pro své záměry - proniknutí do paralelního světa. Což způsobilo mnoho mrtvých na územích Šalamouna. Začal masový mor ze silného záření nekontrolovatelného krystalu, zejména po kontaktu se slizem červa.

V té době se našel zručný architekt - Skyth, který dokázal zakrýt energii krystalu kamennými stavbami podle nákresů, které sestavil spolu se Šalamounovou mladou ženou, která byla k Šalamounovi přivedena rovněž ze Skythie. A to si také pamatuješ a už sis vzpomněla..." (viz téma: Kdo postavil jeruzalémský chrám aneb příběh Šalamounovy ženy).

...Najednou se v třpytivém krystalu znovu rozzářilo světlo a zdálo se, že už je vidět tvář mladého muže... Byl to on, kdo měl na Šlomův příkaz postavit chrám.

Všechno se rozplynulo jako v mlze a já viděla známé nákresy. Cítila jsem záblesky podivného světla a kreslila jsem do měkké hlíny čáry a označovala tato místa zářezy. Tak jsem vytvořila podivnou mapu, kterou jsem podala tomu mládenci. A všechno jsem to viděla v těle té Šlomovy ženy v dlouhém orientálním splývavém rouchu. Ten mládenec všemu rozuměl a věděl, co a jak je třeba postavit. Já jsem jen na plánu v hliněné tabulce vyznačovala místa, která bylo třeba vyložit kamennými bloky v podzemí vykopaném Šamirem.

„...Ano, je to tak, záření z poškozeného krystalu bylo neutralizováno,“ ozvala se znovu Umaj. „Šalamounova žena Toxara, ta Skythka, kterou mu přivedli do harému, ale která se nikdy nestala jeho manželkou fyzicky, ale žila vedle něj jako sestra, mu pomohla ukončit mor ze záření v zemi. A její krajan postavil na králův

příkaz krásnou budovu prvního Chrámu. Mimochodem, stavba maximálně neutralizovala vliv narušeného starověkého krystalu.

Když však byly desky přineseny do chrámu, jejich smrtící účinky stále přetrvávaly.

Šalomoun hledal odpověď na otázku, co s tím má dělat, a znovu se obrátil na svou skytskou manželku, kterou považoval za dar od vyšších sil, protože ho zachránila před Jehovovým hněvem a pomohla dokončit chrám odstraněním velkého moru. Mor považoval za trest Jehovy za to, že nemůže nijak splnit jeho příkaz postavit chrám.

A tehdy mu opět řekla, aby kopal na jednom místě, kde, jak se zdálo, byl vchod do jeskyně. Šalomounovi lidé, vykopávající tyto starobylé chodby staveb ještě samotného Baala a Sidika, kteří tam byli před příchodem Jehovy, našli podivné kovové tabulky a přinesli je Šalomounovi a jeho skytské manželce. Byly to texty samotných Anunnaki, které hovořili o jejich uchvácení soustavy Slunce a jeho planet (viz téma: Pokušení globalismu).

Šalomounovi a Toxare se podařilo rozluštit, co tam bylo napsáno, a byli zděšeni. Psalo se tam o velkém mistrovi, duchu Nibiru, který přetváří vesmír pro své potřeby a který ovládl soustavu Slunce i Zemi, kde jeho služebníci Nifilim-Anunnaki vyšlechtili pro své potřeby lidského otroka. Že tento velký mistr buduje svůj ‚supersvět‘.

Tabulky říkaly, že skutečný ‚supersvět‘ (domov Anunnaki) neví, co je soucit, láska, city, emoce, že neexistuje dobro a zlo, že jakékoli činy jsou určeny užitečností výsledku pro ty, kteří je dělají, a že by se neměla věnovat pozornost umírajícímu materiálu, protože smrt přináší vznik nového materiálu a života. Že city a emoce, ideje dobra a spravedlnosti jsou přežitky zaostalých světů. A že to vše je třeba ze světa vymýt. Že to je nejvyšší poslání Anunnaki a jimi vyvoleného národa, vytvořeného v laboratoři Země.

Také se tam říkalo, že je třeba vytvořit náboženství a víru v Boha mezi speciálně vytvořenými zaostalými lidmi, a hlavně by jim nemělo být dovoleno komunikovat s ostatními civilizacemi světa, vesmíru. Musí si myslet, že jsou ve vesmíru sami, a všechny poznatky, které se k nim náhodou dostanou, by byly považovány za mýty a pohádky. Slepá víra nebo bezmezná nevíra v cokoli by měla spoutat jejich mysl. Bud' musí věřit v nic, nebo věřit v Boha a bát se jeho i ďábla.

Duch starověkého Učitele ze systému Siria, který se stal bohem Egyptanů - Amon, pomohl rozluštit spisy Anunnaki. Slyšela ho Toxara, když se snažila porozumět tomu, co bylo napsáno.

Poté si Šalomoun uvědomil, kdo je Jehova, ale nemohl s tím nic dělat, protože nad Jeruzalémem neustále brázdily oblohu zářivé oslepující lodě jeho a jeho ‚andělů‘. A

vládly smrtícími zbraněmi, které spalovaly budovy spolu s jejich obyvateli na šedý popel, na prach drobného popílku.

Toxare se přesto podařilo přesvědčit ho, aby vyrobil kopii archy úmluvy a umístil ji v chrámu místo té pravé. Protože ta pravá stále připravovala věřící o život.

Cítila a věděla, že skutečné věci Anunnaki musí být odneseny na místo, kde byly nalezeny tabulky. Tam by samotné zdi Sidikovy opevněné pevnosti byly vůči záření z desek neprostupné.

Desky byly stále nebezpečnější a nebezpečnější, nikdo se k nim nemohl jen tak přiblížit. Člověk pak velmi rychle zemřel. Proto se Toxara tajně od svého manžela pod rouškou noci vplížila do chrámu a vzala desky z archy. Odnesla je do té jeskyně...“ pokračovala Umaj ve svém vyprávění.

...Najednou se zase všechno rozplynulo jako v mlze. A už jsou přede mnou zlověstné kamenné tabulky vyleštěné do lesku s vyraženými nápisy. Ve tmě zářily zelenožlutým světlem, pak rudou září. Ale tady nejsou k nalezení. Kámen u vchodu není dobře upevněný, bylo to vidět včera odpoledne, když jsem tu byla. Pomůže mi moje dýka. Pochází totiž z mé vlasti a je stále u mě... Vždy zachovala mou čest... stejně jako hrot šípu, který mi dal mudrc a který mám stále na hrudi... Ted' se mi ta prastará dýka bude hodit...

V ruce se mi zableskla čepel a v rukojeti tři zelené kameny. Čepel snadno vklouzla mezi kameny a některé z nich vytlačila. Rozpadly se a vchod do jeskyně uzavřela obrovská deska vytesaná v Baalově době... Všechno bylo hotovo, teď Šloma odnese zbytek do těchto nedalekých jeskyní, hlavní je, že se těch kamenů už nikdo jiný nedotkne...

Bloudila jsem po prašné cestě v záři již vybledlého měsíce, ale znovu se všechno rozplynulo jako v mlze...

„Ráno duch Toxary opustil tělo,“ pokračovala Umaj ve svém vyprávění. „Zarmoucený Šalomoun si vše uvědomil a odnesl zbytky toho, co bylo v arše, i desky Anunnaki do téže jeskyně. Jeskyni zavalili. A v chrámu uložili kopii archy s deskami (viz téma: Horus, Set a a Archa úmluvy).

Po smrti své ženy Šalomoun přestavěl chrám, jak si Toxara původně přála. Archa a pravé desky zůstaly v tom podzemí, na němž byly v Šalomounově době postaveny různé přístavby Chrámu, až do doby templářů. Ale to už je jiný příběh (viz téma: Pokušení globalismu).

...A tady, mezi kopci pouště Gobi, čas někdy otevírá víry kdysi rozstříkované otřeseným kamenem Čintamani. A když se spojí, mohou zas a znovu otevřít portál

do světa monster a Oglo-Cho i ti, kdo v něm žijí, se mohou znovu propadnout do tohoto světa.

Právě k tomuto velkému průlomů došlo na počátku éry podle vašeho počítání. Průlom vytvořil vyumělkovanou smyčku prostorů, kdy z nižších světů začaly přicházet polodémonické entity a v tomtéž portálu se jim při smísení prostorů zhmotnila fyzická těla. Současně došlo také k průlomů do toho světa, kde sídlí obří červi. Kromě červů tam žijí také lidé. Jiní lidé, jiné kmeny.

Odtud se vynořily ty stejné hunské kmeny, jenž nazývaly Huny a Džungary.

Odtud také pocházejí Tangutové.

Hunové byli kočovníci a odešli do stepí, zatímco Tangutové nešli daleko a vybudovali město v oblasti, která tehdy nebyla takovou pouští.

Ale ani jedni z nich si však nikdy neuvědomili, že se ocitli v paralelním světě. Pro Huny existovali stepi i tady. Prostě kočovali dál.

Tangutové v jejich světě opustili staré město před invazí obřích červů. Odešli daleko a našli si nové místo, ačkoli už v tomto světě, nikdy si nevšimli průchodu dočasně vytvořeným portálem.

Tito lidé měli kult červa jako boha smrti, požírače světa, nevyhnutelnosti jeho zániku. Takový bůh je ničitel, po němž dobrý bůh údajně stvoří svět znovu.

Stavěly se mu chrámy a přinášely oběti. Tak se tito lidé snažili vykoupit invazi Oglo-Cho.

Kněží tohoto náboženství uměli vycítit zkreslení prostoru, protože právě při zkreslení prostoru se objevil Oglo-Cho. Toho si všimli už v původním světě, protože v jejich minulé existenci se tam Oglo-Cho mohl objevit kdykoli, a to bez narušení prostoru.

Chrám Oglo-Cho tak kněží v novém městě umístili přesně na místo epicentra průlomů vesmíru. Tam se nacházel starobylý oltář.

Uplynula staletí... Svět se postupně měnil. Do těchto zemí přišlo nové náboženství Buddhy a Oglo-Cho se stal jedním z démonů zla.

Tangutové se stali hlubokými obdivovateli Buddhova učení. Ale současně v Černém městě nadále vzkvétal i starověký kult černých kněží Oglo-Cho. Čerpali síly z uctívání démonů a svými rituály jim otevírali dočasné portály pro vstup do tohoto světa, aby se mohli sytit energiemi utrpení. Za to kněží dostávali dary toho světa - různé superschopnosti.

Ale jednoho dne kněží téměř otevřeli naplno portál, který s takovou obtížností Altajské kněžky před tisíciletími uzavřely před dobou samotných kněží. Hledali pro

sebe nesčetné síly a Anunnaki, kteří přiletěli na svých lodích, jim řekli, že kvůli tomu musí otevřít tento portál, prolomit prostor. Annunaki se jim představili jako duchové a božstva, kteří je vedou k osobní moci a ukazují jim, jak jí dosáhnout. A tak opět rukami zatemněnými vášní pro superschopnosti a pro všemocnost lidí chtěli dobyvatelé znovu otevřít portál pouště, přezdívaný ve světě pozemském poušť Gobi. A ty si to pamatuješ a vzpomenout ti pomůže tento krystal sám...” v myslí probleskla slova Umaj.

...A opět se vše utopilo ve vířícím víru jisker. Znovu jsem se cítila jako ta žena v tibetském oblečení... A tenhle krystal ze vzdálené jeskyně... Jak dlouhá cesta to byla... ale zvládla jsem to. Kněží sem ještě nepřišli... Ale brzy přijdou.

Kamenná socha Oglo-Cho s otevřenými ústy se zlověstně tyčila nad oltářem se všemi svými řadami jehlovitých zubů. Čeká na své oběti. Ale dnes tu nebudou...

Krystal už leží na jejich místě... Ale ponurý duch tam už stojí v očekávání fluidů, které spustí oběť. Je slepý, stejně jako samotný červ, nemaje oči. A pouze zvuk jeho trouby může proniknout. Ale to se nestane... Je čas to ukončit...

Položila jsem ruce na krystal, aby ožil a udělal svou práci. Kousek kamene Čintamani...

Ostrá bolest a oslnivé světlo přerušily vidění... Ale temnota nebytí netrvala dlouho a už přede mnou jsou opět kopce pouště.

...A někde tam explodoval starověký chrám. Sloup prachu se zvedl jako věž a slunce se ponořilo do šedého oparu.

Ale tady se znovu mihla tvář Umaj jako vidění... „Portál uzavřela jogína z Tibetu,“ probleskla znovu její slova v tichu, „ta, která kdysi do těchto zemí přicházela v těle Nigumy... (viz další témata). Nedovolila to. Nedovolila, aby ho temní kněží tangutského města znovu otevřeli.

...Je to téměř 200 let, co byl zničen starý chrám. A přesto temní kněží zůstali a znovu postavili podobnou stavbu. A opět začali připravovat svůj krvavý rituál...

Už čekali na rovnodennost a východ slunce.

...Ale za úsvitu oblaka prachu a dunění tisíců koní vylekalo step. A rachot se valil jako lavina... Pak se ohromné vojsko a hordy Čingischána přihnaly jako kobylky. Pokryli město a zůstal jen prach, kameny a hory mrtvol... E-Dzin, jak toto město sami Tangutové nazývali, padl. Přeživší byli vzati do zajetí.

Uplynula léta... Lidé se stále vraceli ke starým kamenům a znovu město vybudovali, ale ne na dlouho... Žilo ne více než sto let, dokud vojska Min tento kraj nevysušila...

Od té doby mu dominuje jen poušť. V náručí drží kameny a stúpy - suburgany, kde uctívali Buddhu a kráčeli po cestě dharmy. Černá magie přívrženců Oglo-Cho opustila tuto zemi... Ale kameny zde uchovávají vzpomínku na všechno...i kroniky Akáši. A prostor je zde stále zranitelný. Ostatně ty víry, které do něj Anunnaki poslali během záchvěvů kamene Čintamani, stále bloudí mezi světy. A mohou znovu prorazit prostor, i když ne stejným způsobem jako v minulých staletích.

Rozptýlili se do toho pole Země, kterému se na Zemi říká budoucnost. Žádné události ale zatím nejsou. Je opuštěná a na cestě se objevují jen strašidelné možnosti jako fata morgány. Jsou plozeny volbami lidí. To kde a jak vládci vedou své národy a jak postupuje civilizace. A tyto možnosti se začínají jevit stále silnější, když se události užůž blíží. Neustále se mění a formují, až se nakonec dostanou do hmoty a stanou se skutečnými. Tato současnost se může projevit tam, kde nejsou ony dávné průlomové prostory, nebo se může dostat i tam, kde jsou. Záleží na tom, zda ještě někdy dojde k pronikání monster do tohoto světa a zda se v pískách Gobi objeví monstrózní červ nebo něco jiného z těchto paralelních světů.

Mezitím v různých světech stále probíhá nelítostná válka se zlem a ty o tom víš... A svět je stále nestabilní a tato prastará země je také arénou bitev v jemnohmotných světech, jak se to říká ve světě pozemském... A budoucnost, kdy a jak se projeví, závisí na všem a na každém, na životních volbách, jak tomu vždy bylo a vždy je. Není to napsáno ani zataveno do tabulek vesmíru. Projevuje se každým okamžikem, skládá se z milionů a miliard možností všech částic prostoru a ukazuje jednu z nesčetných možností, které by se mohly objevit ve vesmíru jako fata morgána, ale nikdy nenabývají hmotných forem.“

...Tak pravila Umaj... A první paprsky ranního slunce už osvětlily nekonečné kopce pusté pouště a vybarvily staré kameny mrtvého města červenou barvou. Buddhistické suburgany se zvedají, ze zdí nestranně hledí tváře zapomenutých fresek. A slunce stále vychází na azurovém nebi, jako před stovkami a tisíci lety...

Zapsala Valerie Kolcova 10.08.22